

HỒI 653

Phụ Tử Tình Thâm

N

ỗ Phục Uy ngồi trên ghế dựa vào cửa sổ ở một bên đại sảnh, tay cầm chung trà thơm đang được Nhậm Mi Mi khoản đãi ân cần, đôi bên tâm tình tán gẫu. Vị bá chủ từng thống lĩnh quân tinh nhuệ Giang Hoài tung hoành nam bắc Đại Giang toàn thân mặc thường phục, nón trúc thường đội đặt ngay trên đầu gối, phẳng phất phong thái độc lai độc vãng, hạc nội mây ngàn.

Lúc này còn khoảng nửa canh giờ thì trời mới sáng, có thể thấy vì tồn vong của Thiếu Soái quân, lãnh tụ phải hoạt động vất vả bất kể ngày đêm.

Nghe thấy tiếng chân của Khấu Trọng từ cửa sau đi vào đại sảnh, Đỗ Phục Uy vẻ mặt tươi cười đầy vẻ quan tâm, lên tiếng: “Khấu Trọng con trai của ta, đừng trách ta đường đột viếng thăm nhé!”

Khấu Trọng máu nóng dồn lên ngực, đột nhiên cảm thấy Đỗ Phục Uy đích thật là phụ thân của gã. Từ trước tới giờ, gã tuy mở miệng ra là gọi Đỗ Phục Uy là cha nhưng thật ra đa phần là có ý trào phúng. Đỗ Phục Uy đối xử với gã hết sức thân thiết làm gã vô cùng cảm kích. Tuy ấn tượng ban đầu đối với Đỗ Phục Uy đúng là khó mà xóa bỏ, chẳng hạn như ép bách tính phải nhập ngũ, thủ hạ ô hợp, quân kỷ bất nghiêm... Nhưng vào lúc này, mọi chương ngại đều bị xóa tan.

Khấu Trọng bước vội lên trước, vươn tay ôm lấy Đỗ Phục Uy.

Tình phụ tử như sóng Trường Giang Đại Hà dào dạt dâng trào trong lòng hai người, Nhậm Mi Mi lặng lẽ rút ra khỏi sảnh.

Khấu Trọng mắt rung rung lệ nóng, kêu lớn: “Cha!”

Đỗ Phục Uy cố đè nén kích động trong lòng, vỗ vỗ vai gã dịu giọng: “Đi cùng với cha ra ngoài hoa viên dạo một vòng đi.”

Khấu Trọng gật đầu đáp ứng, theo Đỗ Phục Uy rời khỏi đại sảnh đến bên hông vườn hoa, chậm chậm dạo bước trên lối đi khúc khuỷu lát đá lấp lánh ánh trắng sao.

Đỗ Phục Uy than: “Trọng nhi chống chọi chắc cực khổ lắm phải không?”

Khấu Trọng thần nhiên đáp: “Đúng là vô cùng cực khổ. Khó chịu nhất là chuyện con lấy lòng thành đối đãi với người mà còn bị hoài nghi nữa.”

Đỗ Phục Uy bước lên tiểu đình ở giữa vườn, chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn ra dòng suối nhân tạo chảy vòng quanh đình, điềm đạm hỏi: “Con muốn nói đến Đậu Kiến Đức phải không?”

Khấu Trọng cười khổ không đáp.

Đỗ Phục Uy quay người chăm chú nhìn Khấu Trọng một hồi rồi trầm giọng: “Lòng người hiểm ác, Trọng nhi không cần để bụng chuyện người ta làm gì. Ta đêm nay không quản ngàn dặm đến đây gặp con là vì có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Khấu Trọng giật mình: “Là chuyện khẩn yếu gì?”

Đỗ Phục Uy bình thần như không, nghiêm mặt nói: “Ta quyết định đứng về phe của con.”

Khấu Trọng ngạc nhiên kêu lên: “Cha!”

Đỗ Phục Uy so vai: “Cũng có chỗ lý kỳ, hoặc là có tâm thái hy vọng con sẽ thành đạt!”

Khấu Trọng thắc mắc: “Nhưng mà...”

Đỗ Phục Uy cắt ngang lời gãi: “Âu Dương Hy Di gặp qua nhạc phụ Tống Khuyết của con, trên đường về Trường An đã đến tìm ta. Hà hà, Tống Khuyết đúng là Tống Khuyết, Âu Dương Hy Di đến cơ hội mở miệng cũng không có, ông ấy chặn họng hẳn thuyết cho một tràng, làm Âu Dương Hy Di đến chuyển lại lời của Lý Uyên cũng không dám. Con nói ông ta nói thế nào? Ông ta trước tiên phân tích tình thế thiên hạ, chỉ ra tranh chấp trong nội bộ Lý phiệt đã đến mức nước lửa không dung, lại còn ngoại tộc dòm ngó, một khi ngoại tộc lợi dụng thời cơ xâm nhập thì Trung thổ sẽ bị vó ngựa của bọn chúng giày xéo. Lập luận của Tống Khuyết chữ nào cũng đúng với sự thật, Âu Dương Hy Di còn có thể nói thêm được gì chứ. Tống Khuyết hết sức bất mãn về việc Lý Uyên mê luyện nữ sắc dung túng cho Lý Kiến Thành. Với sự cao ngạo của ông ta thì sao mà có thể thần phục được một con người như thế. Lý Uyên phải tự nhìn lại mình đi!”

Khấu Trọng đã sớm biết kết quả, hỏi: “Theo giọng điệu của cha thì cha cũng hết sức bất mãn với Lý Uyên phải không?”

Đỗ Phục Uy hai mắt lóe tinh quang, hừ lạnh: “Lý Uyên bố trí giết chết Lý Mật, vô tình vô nghĩa khiến ai ai cũng xỉ vả. Lý Mật tuy chẳng phải là trung thần nghĩa sĩ gì nhưng cũng

là người chịu đầu hàng Lý Uyên. Lý Uyên có thể không phê chuẩn cho y xuất quan, để dập tắt ý chí chống đối của Lý Mật. Thế mà lại dùng thủ đoạn dồn Lý Mật vào chỗ chết, hỏi làm sao mà có thể làm cho người thiên hạ phục tùng, chẳng những vậy còn lộ rõ bụng dạ hẹp hòi không dung người của Lý Uyên nữa."

Khấu Trọng vụt hiểu ra, lão gia vì cái chết của Lý Mật mà sinh lòng thổ chết cáo thương, bởi y và Lý Mật hoàn cảnh tương đồng thì sau này cũng có thể sẽ phải chịu chung số phận. Lý Uyên đúng là không bì được với Lý Thế Dân, nếu Lý Thế Dân làm vua nhất định sẽ thăng quan ban thưởng hậu đãi Lý Mật, chứ không để y rảnh rỗi ở không, càng không đem lòng nghi ngờ để ép y sinh lòng phản bội.

Đỗ Phục Uy nói sang chuyện khác: "Trọng nhi có tin chắc sẽ chống đỡ được tới khi đại quân của Tống Khuyết đến nơi hay không?"

Khấu Trọng cười khở: "Hài nhi đang tìm biện pháp đây."

Đỗ Phục Uy than: "Tạm thời ta không đủ sức phân thân giúp đỡ con, bởi vì Phụ Công Hựu đã ngang nhiên trở mặt với ta, dưới sự dung túng của Tả Du Tiên đã gom quân tự lập, lại còn bí mật liên minh với Lâm Sĩ Hồng, Tiêu Tiền để xâm chiếm Lịch Dương của ta."

Khấu Trọng vô cùng kinh ngạc: "Tiêu Tiền không phải là đang giao chiến với Lâm Sĩ Hồng sao?"

Đỗ Phục Uy đáp: "Dưới sự uy hiếp của Lý phiệt và Tống phiệt, thêm vào người của Ma môn đưa đường dẫn lối, bọn Tiêu, Lâm hoàn toàn có khả năng khôi phục mối quan hệ hòa hảo. Vốn ta có thể dựa vào Lý Tử Thông đã hàng Đường hỗ trợ một tay, nhưng Lý Tử Thông bị con đánh đến mức chẳng còn bò dậy nổi, không bảo toàn nổi được thân mình, do đó chỉ còn nước dựa vào chính mình mà nghĩ cách ứng phó mà thôi."

Khấu Trọng là người hiểu rõ nhất câu "Không bảo toàn được thân mình", cũng y hết như tình huống bây giờ, gã không đủ năng lực để giúp cho Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy đưa tay nắm chặt lấy vai gã, hạ giọng nói: "Ta không tiện ở lại lâu, đến đây chỉ là muốn nói rõ lòng mình cho con được biết. Từ giây phút này trở đi, ta cùng Đường thất không còn quan hệ gì nữa. Nếu Lý Thế Dân giết chết Trọng nhi của ta, Đỗ Phục Uy nhất định liều chết báo thù cho con, bởi vì Khấu Trọng là con trai của Đỗ mỗ."

oOo

Trước khi hai đội viện quân của Lý Nguyên Cát và Khuất Đột Thông tới kịp, cao trại của Đường quân ở phía nam Lạc Dương đã chìm trong biển lửa. Cao trại này là phòng tuyến chiến lược và có năng lực uy hiếp lớn nhất của phe địch.

Bởi vì chiến lược ban đầu chỉ thiết kế để đối phó với cao trại, thấy sự tình phát triển ngoài ý liệu của mọi người, cố thủ ở trức lũy bên ngoài thành chẳng còn ý nghĩa thực chất nào, ngược lại chiến thuật xuất thành đột kích lại có thể phát huy hiệu quả cao nhất, do đó Dương Công Khanh lệnh cho toàn quân xuất thành huyết chiến, vừa đạt được thành công thì liền thoái lui vào trong thành.

Tuy nói là đại thắng nhưng đúng là cuộc khổ chiến của toàn quân, phe Đường quân đương nhiên thương vong nặng nề, tử thương hơn ngàn người, lại còn mất đi một chủ tướng, thủ thành quân cũng có hơn hai trăm người chết trận, bị thương hơn bốn trăm, chiến công này cũng chẳng dễ dàng gì.

Quảng trường ở phía Nam thành nằm đầy thương binh đang được đội quân y chăm sóc. Từ Tử Lăng cùng Bạt Phong Hàn không ngừng dùng chân khí chữa trị cho những người bị thương nặng, bận rộn đến tận trưa ngày hôm sau thì mới rảnh tay, vội vàng đi qua một bên ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bạt Phong Hàn dựa vào tường thành kiên cố ở cạnh cửa nam, than: "Cao thủ đối địch thắng bại chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng, không ngờ trên chiến trường cũng giống như vậy, nếu một tiến của ta mà thất thủ thì ta cùng người rất có thể đã chẳng còn mạng để ngồi đây thở hồng hộc và hưởng thụ ánh mặt trời giữa trưa nữa."

Từ Tử Lăng quét mắt nhìn khắp quảng trường la liệt thương binh và tử thi, đội quân y đang lục tục đưa người bị thương vào trong thành để chữa trị và nghỉ ngơi, áo giáp tả tơi vung vãi khắp nơi, phía trên thành truyền lại tiếng di động của Bát cung nỗ tiến cơ vừa mới lập đại công đem qua, tiếng binh lính điều động, ngựa hí người kêu bận rộn không nghỉ.

Quân dân qua lại đều cung kính thi lễ với hai gã, thần tình mệt mỏi nhưng cũng không che nổi vẻ phấn chấn, thế nhưng gã không có cách nào chia sẻ niềm vui với bọn họ.

Chiến tranh đối với gã mà nói chỉ là ác mộng nối tiếp ác mộng, chuyện duy nhất gã có thể làm là hết sức ngoi ngóp quấy đạp, hy vọng có một ngày có thể tỉnh dậy, ngày đó đến càng sớm thì càng tốt. Bên này thắng lợi thì bên kia thất bại, đồng nghĩa với bao đầu rơi máu chảy, bi thương và khổ lệ, chết chóc chính là tổn thất không thể nào挽回 được.

Từ Tử Lăng than: "Ta hiện tại sức cùng lực kiệt. Ban đầu thì còn có chút cảm giác phấn đấu vì lý tưởng, đến lúc này thì đã mất sạch rồi! Giết người chẳng có chút xiu ý nghĩa nào, chỉ thể hiện bản tính ti tiện của mỗi người chúng ta mà thôi!"

Bạt Phong Hàn cười khở: "Đó chính là sự khác biệt giữa người và Khẩu Trọng, chẳng ai sinh ra là có lòng gan dạ sắt cả đầu. Để có được lý tưởng mà mình tin tưởng tuyệt đối, bọn ta nhất định phải từ bỏ tất cả, chỉ chăm chăm tiến thẳng đến mục tiêu, đó chẳng qua là xem ai mạnh hơn, ai tàn nhẫn hơn trong cuộc tranh đấu. Cứ nghĩ đến đám lang sói đang chực chờ ở biên cương phía bắc của các người, nếu để bọn chúng xâm nhập Trung thổ thì cục diện nơi này sẽ trở thành như thế nào? Giết người phóng hỏa, gian dân cướp của chính là khoái lạc lớn nhất của bọn chúng. Từ Tử Lăng người không thể nào hiểu được cừ hận của bọn chúng đối với người Hán, cũng như Hiệt Lợi không hiểu được cừ hận của ta đối với y. Tin ta đi, mọi chuyện trước mắt rồi cũng sẽ sớm trôi qua, chúng ta chỉ còn nước ráng hết sức mình vì lý tưởng, cho đến khi đánh bại hết đối thủ thì lý tưởng mới có thể trở thành hiện thực."

Bên ngoài tường thành liên tục truyền lại tiếng ngựa phi hết tốc lực cùng tiếng la hét truy cùng giết tận, từ khi mặt trời mọc đến giờ, Vương Thế Sung cùng đại tướng thủ hạ luân phiên nhau theo cửa nam đột kích quân địch, làm cho Lý Nguyên Cát không có cách nào thiết lập được cứ điểm phòng thủ phía nam Lạc Dương.

Cao trại bị hủy diệt là thất bại và đả kích nghiêm trọng đối với quân vây thành, ép quân Đường phải co cụm lại xung quanh trận địa của tháp tên, không đủ lực lượng để kháng cự lại với địch nhân tấn công.

Vấn đề lớn nhất của Lý Nguyên Cát là không thể huy động được quân binh đang ngoan cố cố thủ trong các doanh trại khác, do đó chỉ còn nước đưa binh lính của các tướng lĩnh dưới quyền đến tăng cường binh lực ở trại còn lại ở phía nam thành.

Khuất Đột Thông thống lĩnh năm ngàn quân Đường bố trận ở phía sau cao trại, để phòng ngừa quân thủ thành theo chỗ hở phá vây.

Từ Tử Lăng giơ đôi tay trắng muốt sạch sẽ trước mắt, trầm giọng: "Đạo lý này ta không phải là không hiểu, nhưng hiểu thì hiểu, đôi tay của ta dính đầy máu tươi cũng là sự thật không thể phủ nhận. Chỉ cần nghĩ đến chuyện phụ tử của người ta bị ta đả thương, ta chẳng những cảm thấy chán nản chiến tranh mà còn căm ghét bản thân mình nữa. Trên chiến trường, mỗi cá nhân đều biến thành công cụ giết người vô nhân tính."

Bạt Phong Hàn gật đầu: “Chiến tranh chính là như vậy, căn bản không cho người được lựa chọn, hoặc là giết người, hoặc là bị người giết, bất luận là kẻ giết người hay kẻ bị người giết đều là những người vô tội không nơi nương tựa. Lại xem xét một tình huống khác, kẻ bại là bọn ta, Lý Nguyên Cát chiếm được Lạc Dương, trở thành công thần lớn nhất trong trận chiến Lạc Dương, lúc ấy với sự du thuyết dụ dỗ của Ma môn, Lý Nguyên Cát sẽ trở thành Chinh Đông nguyên soái, sự tình nếu trở nên như vậy thì sẽ đưa đến cục diện thế nào? Nhân từ với địch nhân là tàn nhẫn đối với bản thân và những người trung thành với mình, còn có thể gây họa cho trăm họ Trung Nguyên nữa. Lý Thế Dân cũng hiểu rất rõ chuyện này, trong chiến tranh không phải là bạn thì là thù, muốn thủ thắng đương nhiên không phải là dễ dàng, nhưng nếu muốn kiên trì tiếp tục đến cùng cũng khó khăn không kém.”

Từ Tử Lăng chán nản gật đầu, không nói gì nữa.

Lúc này Ma Thường vội vàng đi đến trước mặt hai gã, quỳ xuống bẩm báo: “Bọn ta thừa thế phản kích, liên tục xuất chiến đã phá hủy được lâu phóng tên của địch nhân bên ngoài thành nam, địch nhân đóng cửa trại cố thủ. Khuất Đột Thông vẫn án binh bất động, bọn ta nếu có thể khuất phục được đội quân của y thì thế vây thành của địch nhân sẽ có thể bị phá hủy.”

Bạt Phong Hàn trầm giọng hỏi: “Có người báo cho Thiệu soái chưa?”

Ma Thường đáp: “Lính truyền tin đã xuất phát từ sáng sớm đến Trần Lưu, nếu không có gì trở ngại thì trước hoàng hôn Thiệu soái sẽ nắm rõ tình huống của chúng ta.”

Bạt Phong Hàn quay sang hỏi Từ Tử Lăng: “Tử Lăng có cao kiến gì không?”

Từ Tử Lăng lại hỏi Ma Thường: “Ma tướng quân thấy thế nào?”

Ma Thường nghiêm mặt đáp: “Chủ trương của tiểu tướng vốn là thừa thắng truy kích, nhưng cũng hơi cảm thấy đây chính là cái bẫy, rất có khả năng Khuất Đột Thông phụng lệnh Lý Nguyên Cát dụ chúng ta xuất kích, qua cuộc khổ chiến đêm qua, quân ta người ngựa mệt mỏi, tạm thời khó mà ứng phó xuất kích toàn diện đại quy mô. Hơn nữa quân lực địch nhân nhiều hơn quân ta gấp hai lần, bọn ta không có cách nào biết rõ được thực lực chân chính của địch nhân ở trong trại, miễn cưỡng xuất kích thì chắc chắn sẽ thất bại. Biện pháp sáng suốt nhất bây giờ là hy vọng Thiệu soái có thể kịp thời đưa quân hỗ trợ, trong ngoài tiếp ứng có thể đột phá được mặt nam của quân vây thành.”

Bạt Phong Hàn đồng ý: “Cứ theo ý của Ma tướng quân mà làm, tướng quân nên đi ngủ một giấc cho khỏe để còn ứng phó với đại chiến sắp tới.”

Ma Thường dạ một tiếng rồi vui vẻ rời đi.

Từ Tử Lăng nói: “Y nhất định là không đi ngủ rồi.”

Bạt Phong Hàn nhìn theo bóng của y, nói: “Ma Thường là một trong những đại tướng chủ lực xuất sắc nhất trong Thiệu Soái quân, chỉ có Khấu Trọng mới có thể làm cho một nhân tài kiệt xuất như vậy ra sức cho mình, nếu Lý Phiệt không có Lý Thế Dân thì ai có thể là đối thủ của Khấu Trọng cơ chứ?”

Từ Tử Lăng cười khố: “Ta chẳng có lòng tin chắc chắn vào Khấu Trọng như người chút nào.”

Bạt Phong Hàn lộ vẻ tươi cười đầu tiên trong ngày hôm nay: “Hảo huynh đệ Khấu Trọng của bọn ta đã học tập và trưởng thành trong chiến tranh. Khi gã trở nên nhẫn tâm như ta, khi gã hiểu rõ mục đích duy nhất của chiến tranh là thắng lợi, khi gã có thể đưa đao pháp nhập vào binh pháp, đưa Tinh Trung Nguyệt đem áp dụng trên chiến trường thì trên thiên hạ, kể cả Lý Thế Dân, chẳng còn ai là đối thủ của gã nữa. Vấn đề là hiện giờ gã vẫn chưa được như vậy, chưa thể đạt được kỳ vọng và yêu cầu của ta.”

oOo

Khấu Trọng vào lúc hoàng hôn đã nhận được tin tức về cuộc kịch chiến ở Lạc Dương, vô cùng sung sướng lập tức triệu tập thủ hạ cử hành hội nghị quân sự.

Ở trong nội đường, chúng tướng của Thiệu Soái quân ngồi quanh bàn thương nghị, có đủ mặt Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh, Bốc Thiên Chí, Trần Trường Lâm, Lạc Kỳ Phi, Trần Lão Mưu.

Khấu Trọng trước tiên công bố tin tức Lô Quân Ngạc chết trận cùng cao trại bị phá hủy, sau đó hỏi ý kiến của mọi người.

Tuyên Vĩnh lên tiếng: “Đây đúng là cơ hội mà chúng ta mong đợi trước giờ, nếu bọn ta lập tức phát quân đến Lạc Dương, Lý Thế Dân sợ bọn ta có thể thành công hội hợp với quân thủ thành ở bên ngoài thành nam rồi hủy diệt toàn bộ quân vây thành của Lý Nguyên Cát, y nhất định sẽ lệnh cho Lý Thế Tích kéo rốc thuộc hạ chặn đường, bọn ta một mặt giả vờ gấp rút tiến đến Lạc Dương, rồi lại bố trí kỳ binh phục kích quân đội của Lý Thế Tích, chỉ cần tránh xa đường sông, thì lực lượng thủy sư vượt trội của Lý Thế Tích sẽ không còn đất dụng võ nữa.”

Mọi người ai nấy cũng đều tán đồng lời đề nghị của Tuyên Vĩnh, chỉ có Hư Hành Chi chân mày nhíu chặt không nói tiếng nào.

Khấu Trọng lấy làm lạ: “Hư quân sư có cách nhìn khác chẳng, sao không nói ra để mọi người suy xét cẩn thận?”

Hư Hành Chi đáp: “Nếu ta là Lý Thế Tích thì sẽ không mạo hiểm chặn đường mà chỉ dẫn thủy sư nam hạ xuống Trần Lưu, bọn ta đầu đuôi không thể phối hợp, tiến không được mà thoái cũng không xong.”

Nhậm Mi Mi nói: “Trần Lưu hiện ta có đầy đủ công sự phòng ngự, lại có đồn lũy vững chắc chặn ngang sông, phối hợp với Phi Luân thuyền liên tục tuần tiễu, chỉ cần có một vạn quân phòng thủ thì Lý Thế Tích chẳng thể nào công hạ Trần Lưu trước tháng mười được.”

Hư Hành Chi nói: “Dùng binh phải biết biến hóa, nếu Lý Thế Tích dồn quân xuống ngoài thành Trần Lưu, lại phái tinh kỵ vượt qua Trần Lưu tấn công vào Bành Thành là nơi chúng ta vẫn còn đang tu bổ thì thế nào?”

Nhậm Mi Mi ngẹn họng không nói được gì.

Bành Thành là trái tim của Thiếu Soái quốc, nếu để địch nhân công chiếm thì sẽ làm cho Thiếu Soái quốc không đánh mà tan.

Trần Trường Lâm nói: “Cũng đáng mạo hiểm phen này lắm, giả sử quân ta có thể tập hợp lại để đánh trả đại quân vây thành của Lý Nguyên Cát thì cũng có thể chặn đứng đường lui của Lý Thế Dân, bọn ta lại tiến về phía đông lần nữa, phối hợp với Đậu quân trước sau giáp kích Lý Thế Dân, Lý Thế Dân chỉ còn mỗi nước phải hoảng hốt rút thẳng về Quan Trung, lúc này thì uy hiếp của Lý Thế Tích sẽ tự nhiên được giải quyết, bọn ta có thể ngủ thẳng giấc không cần lo lắng gì nữa.”

Tuyên Vĩnh lắc đầu: “Quân vây thành của Lý Nguyên Cát khoảng từ sáu đến tám vạn người, thêm vào lũy cao hào sâu có thể kiên thủ lâu dài, bọn ta nếu có thắng thì tử thương cũng nặng nề, nếu thành thế giăng co thì bọn ta đành phải bó gối nhìn hết thành trì này đến thành trì khác bị Lý Thế Tích công hãm, làm vậy chẳng khôn ngoan chút nào, lời của quân sư chúng ta không thể không lưu tâm đến.”

Khấu Trọng lần này lại phải đưa ra một quyết định trọng yếu quan hệ đến sự tồn vong của Thiếu Soái quốc, nếu không mạo hiểm thì sợ mất đi thời cơ tốt, mà nếu mạo hiểm thì rất có thể sẽ xóa sổ toàn bộ Thiếu Soái quốc.

Bằng vào hai vạn Thiếu Soái quân đóng tại Trần Lưu thì căn bản không đủ để ứng phó với hai chiến trường gian khổ kịch liệt. Do đó có thể thấy được tài dụng binh cao minh của Lý Thế Dân, trước tiên điều Lý Thế Tịch trấn giữ Khai Phong ép chặt Thiếu Soái quân không động đậy gì được.

Lúc này một tên thủ hạ thần sắc hoảng loạn chạy vào báo: “Phát hiện tung tích của địch quân, một nhánh quân Đường đã lập doanh trại ở trên núi cách Trần Lưu mười dặm về phía bắc, nhân số tổng cộng khoảng năm ngàn người, xem ra là quân tiên phong từ Khai Phong điều tới.”

Mọi người đồng loạt biến sắc.

Khấu Trọng toàn thân như nhúng trong băng giá, xương cốt tựa như bị người ta treo ngược lên, không thể nào vùng vẫy được.

Gã cuối cùng cũng hiểu ra thủ đoạn của Lý Thế Tịch, trước tiên chiếm lấy tiền cơ, không dùng thủy sư giương cờ giống trống nam hạ mà lại dùng kỳ binh bí mật xâm nhập, vào thời khắc quan trọng nhất thì đưa quân uy hiếp Trần Lưu. Không cần đoán cũng biết đại quân thủy sư đang lục tục chuẩn bị theo đuôi, trong tình huống thế này gã làm sao mà dám chia binh đến lạc Dương để tận dụng cơ hội quân thủ thành đã đột phá được phía nam vòng vây?

Hai đại danh tướng của Thiên Sách Phủ là Lý Thế Tịch và Lý Tịnh, nhưng Lý Tịnh có quan hệ mật thiết với bọn họ nên Lý Thế Dân đành phải lệnh cho y ở lại thủ thành Trường An. Nếu bọn họ cứ cử quân tiến lên tiền tuyến sẽ rơi vào thế gọng kềm, Thiếu Soái quân của gã sẽ càng sớm bại trận thảm thương. Chỉ có điều trước mắt Lý Thế Tịch vừa giở một chút tài mọn đã làm cho gã chân tay luống cuống thì việc thủ hộ Tương Dương và chứa lại đường lui đều khó mà thực hiện được, mệnh vận tương lai ảm đạm chẳng chút hy vọng nào, gã làm sao thì mới đứng đây?

- o O o -